

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνεύουσας Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καὶ γὰρ ὁ τάλας, δεδοικὸς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

Μετὰ τὴν λεγομένη Μεγάλῃ Πανορθόδοξο Σύνοδο τοῦ 2016

Ἡ «Σύνοδος» τῆς Κρήτης Ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας*

Μέρος Δεύτερο

Β'. «Ἡ βάνανση κακοποίηση τῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας»

Οἱ ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων Οἰκουμενιστὲς –Πατριάρχες, Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς καὶ λαϊκοὶ θεολόγοι– ἀναφερόμενοι κατὰ τὶς τελευταῖες δεκαετίες, ὄλως παραπλανητικῶς στὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, κάνουν –κατὰ κόρον– παράχρησι τῆς Ἀρχιερατικῆς Προσευχῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰδικότερα τοῦ ἐπίκεντρου αὐτῆς: «ἵνα ὧσιν ἕν».

Ἡ συστηματικὴ προσπάθεια, ὁμως, γιὰ μιὰ βάνανση κακοποίηση τῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας, ἄρχισε ἤδη ἀπὸ τὸ 1961, πρὶν πενήντα πέντε χρόνια, μὲ τὶς Προσυνοδικὲς Διασκέψεις.

Ἐτσι, ἡ δογματικὸν χαρακτῆρα ἀπόφασι τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης δὲν ἀποτελεῖ ἀπλῶς ξαφνικὸν καὶ βαρύτατον θεολογικὸν ἀτόπημα, ἀλλὰ προσχεδιασμένον καὶ συστηματικὰ προωθούμενον πολυχρόνιον σκοπὸν, ἀπὸ τοὺς ἐκφραστὰς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐντὸς τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Ἡ «Σύνοδος» αὐτὴ ἐπέλεξε ὅ,τι ἀνώτερον καὶ ἀγιώτερον στὴν Ἐκκλησία –τὴν ἀρραγῆ καὶ ἀγιοπνευματικὴ ἐνότητά της– καὶ τὴν βεβήλωσε ἐν ὀνόματι τῆς ὑπερασπίσεως καὶ τῆς διακηρύξεώς της.

Παράλληλα, μὲ τὶς Προσυνοδικὲς, τὶς Συνοδικὲς διαδικασίες – μὲ βάση τὸν Κανονισμὸν Λειτουργίας τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης–

(*) Πηγή: http://epomeni-tois-agiois-patras.blogspot.gr/2016/09/blog-post_12.html

• Ἐπιμέλ., ὑπέριτλ., παράγγ., ἔντονα ἡμέτ.

ἀλλὰ καὶ ὅλες τὶς συμπαρομαρτοῦσες ἐνέργειες, **κακοσυστήθηκε ἀνεπίτρεπτα** τὸ ἀγιοπνευματικὸ, Συνοδικό, πολίτευμα τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας μας.

Συγκεκριμένα, στὴν Σύναξη τῶν Προκαθημένων καὶ τῶν ἐκπροσώπων τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν στὸ Σαμπεζὺ τῆς Ἑλβετίας, ἀλλὰ καὶ στὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης, κυριάρχησε, με **παραπλανητικὸ τρόπο**, ὡς προμετωπίδα, ἡ **ἀπατηλὴ προβολὴ** τῆς ὑπέρτατης ἀξίας τῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς προηγουμένως νὰ προσδιοριστεῖ –μὲ κάθε θεολογικὴ ἀκρίβεια– ἡ ὀρθὴ νοσηματοδότηση τοῦ ὄρου «ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας», ὅπως ἀντίστοιχα ἔγινε ἀπὸ τοὺς Ὁρθόδοξους Οἰκουμενιστὲς καὶ μετὸν ὄρο «ἀγάπη».

Προβλήθηκε συστηματικὰ ἡ ἀπροσδιόριστη θεολογικὰ ἐνότητα, καὶ παράλληλα, ἀφοῦ ἀπολυτοποιήθηκε, αὐτονομήθηκε καὶ εἰδωλοποιήθηκε, **καλλιεργήθηκε ψυχολογικὰ τὸ φόβητρο τῆς διαιρέσεως**, μετὸ *σλόγκαν*: «Νὰ μὴ διασπαστοῦμε», μετὸ ἀποτέλεσμα νὰ κυριαρχήσει ἡ παπικὴ ἀντίληψη περὶ τοῦ «Πρώτου» καὶ νὰ προωθηθοῦν οἱ **προσχεδιασμένες ἀνεπίτρεπτες ὑποχωρήσεις** καὶ οἱ **δογματικὲς ἐκπτώσεις**, γιὰ νὰ υἰοθετηθεῖ ἄκριτα, ἀπὸ τοὺς «λάτρεις» τῆς, ὡς πανάκεια, ἡ «φιλάδελφη», ὅχι ὅμως καὶ φιλόθεη, Οἰκουμενιστικὴ θεώρηση τῆς ἐνότητας.

Προέβαλαν τὴν ἀνώτατη ὑπεραξία τῆς Ἀρχιερατικῆς Προσευχῆς, ἐστιάζοντας αὐτονομημένα καὶ ἀπροϋπόθετα στὴν συμπύκνωση τοῦ περιεχομένου τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητας, τὴν ὁποία ἐκφράζει ἡ Βιβλικὴ ρῆσις: «ἵνα ὧσιν ἓν», καὶ τὴν **κακοποίησαν**, ὅπως καὶ οἱ ἑτερόδοξοι Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ Προτεστάντες.

Προέβαλαν δηλαδὴ μιὰ ἐνότητα, οὐσιαστικὰ **γενικόλογη, ἀθεολόγητη** καὶ κυρίως **χωρὶς προϋποθέσεις**.

Ἔτσι, οἱ συνελθόντες στὴν Κρήτη Ἀρχιερεῖς, ὡς μὴ «ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ Ἀληθείᾳ» **κινούμενοι**, δὲν ὀρθοτόμησαν τὸν «λόγον τῆς Ἀληθείας», γιὰτὶ, ἐν ὀνόματι τῆς κακῶς νοουμένης ἐνότητας, ἔκαναν **ἐκπτώσεις στὸ δόγμα**.

Ἀκόμη εἰδικότερα, στὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης ἐπιχειρήθηκε νὰ καθιερωθεῖ θεσμικὰ **μία νέα, παράδοξη, διπλὴ Ἐκκλησιολογία**, ἀφοῦ οὐσιαστικὰ παραμερίστηκε ἡ θεωρητικὰ πάντοτε ἀποδεκτὴ ὄντολογικὴ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐνότητα τοῦ πληρώματός τῆς ἐν Χριστῷ καὶ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι μετὸν Θεὸ Πατέρα.

Στὴν πραγματικότητα, δηλαδὴ, μετὸν ψήφισμα τοῦ Στ' Κειμένου

προέκυψε ἀπὸ τοὺς ἑτεροζυγοῦντες δέκα Προκαθημένους, ἓνα ἑτερογενῆς «ἀποκύημα», ἓνας «τραγέλαφος», ἓνα «τέρας».

Τοῦτο ἔγινε μὲ τὴν ἄμικτη μίξι τῆς Ὁρθόδοξης καὶ τῆς ἑτεροδόξης Ἐκκλησιολογίας, ἀφοῦ θεωρήθηκαν ὡς Ἐκκλησίες οἱ ἑτεροδόξοι, δηλαδή οἱ καταδικασθέντες αἰρετικοὶ ἀπὸ τὶς Οἰκουμενικὲς Συνόδους.

Οἱ ψηφίσαντες Ἀρχιερεῖς ἀποδέχθηκαν **ἀβασάνιστα** –θεολογικῶς καὶ πνευματικῶς– τοὺς αἰρετικούς, ὡς Ἐκκλησίες.

Ἐμφανίστηκαν νὰ ἀποδέχονται –θεωρητικά– τὴν ὄντολογικὴ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ παράλληλα ἀναγνώρισαν «ἐκκλησιαστικότητα» καὶ στοὺς αἰρετικούς.

Ἐτσι, εἰσηγήθηκαν μιὰ ἑτεροδιδασκαλία –μιὰ κακόδοξη Ἐκκλησιολογία.

Υιοθέτησαν στὴν πράξι τὴν μεταπατερικὴ θεολογία καὶ τὴν θεολογικὴ διγλωσσία.

Ἀντὶ τοῦ Βιβλικοῦ, τὸ «ναί, ναί» καὶ τὸ «οὐ, οὐ» (Ματθ. 5, 37), δέχθηκαν τὸ «ναί» καὶ «ὄχι» τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὴν θεολογικὰ καὶ πνευματικὰ ἀπαράδεκτη καὶ βέβηλη **κοινωνία** τοῦ «φωτὸς» μὲ τὸ «σκότος» (Βλ. Β΄ Κορ. 6, 14).

Ἀλλά, μὲ τὴν ἀνεπίτρεπτη –θεολογικὰ καὶ πνευματικὰ– **διγλωσσία** καὶ τὴν **διπλὴ Ἐκκλησιολογία**, ποὺ εἰσηγοῦνται οἱ ψηφίσαντες Ἀρχιερεῖς στὸ Στ΄ Κείμενο, **ὑπονομεύεται καὶ νοθεύεται** ὁ χαρακτήρας τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἀνοίγεται διάπλατα ἡ «πόρτα» σὲ κάθε Χριστιανικὴ αἵρεση, **νομιμοποιεῖται θεσμικὰ ἢ παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ** καὶ **ἀλλοιώνεται στὴν πράξι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιολογία**, ποὺ ὀριοθετήθηκε –μὲ κάθε θεολογικὴ ἀκρίβεια– στὸν Ὅρο καὶ Σύμβολο τῆς Πίστεως τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Οἱ συνελθόντες Ἀρχιερεῖς στὴν Κρήτη –**ἀβασάνιστα** καὶ **ἐλαφρᾶ τῇ καρδίᾳ**, **κινούμενοι μὲ ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐλαυνόμενο «φιλάδελφο» κίνητρο**– ψήφισαν μιὰ **νόθη ἐκκλησιαστικὴ ἐνότητα**, ποὺ νοεῖται ὡς σύνθεση τῆς διαχρονικῆς ἀγιοπνευματικῆς, χαρισματικῆς ἐμπειρίας τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μὲ τὴν **αἰρετικοῦ χαρακτήρα ἐνότητα**, ποὺ εἰσηγοῦνται **τὰ πονηρὰ πνεύματα τῆς πλάνης**.

Ἐτσι, στὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης ἀποκαλύφθηκε τὸ ὑπάρχον ἤδη **σοβαρὸ ἔλλειμμα τῶν κριτηρίων** γιὰ τὸ Ὁρθοδόξως καὶ ἀπλανῶς θεολογεῖν.

Ἀποδείχθηκε, ἐμπειρικῶς, ὅτι οἱ ψηφίσαντες δὲν ἔχουν τὸ θεμελιῶδες –γιὰ τὸν πνευματικὸ ἡγέτη– ἀγιοπνευματικὸ χάρισμα τῆς διακρίσεως τῶν πνευμάτων.

Καὶ τοῦτο, γιατί ἔκαναν σύγχυση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τῶν ἀκαθάρτων πνευμάτων, ἀφοῦ δὲν διέκριναν –πρακτικῶς– τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ποῦ διέπει τὸ Θεανθρώπινο σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα, ποῦ κυριαρχοῦν στὶς αἱρέσεις.

Λαμβάνοντας, σοβαρά, ὑπόψη τὴν «συνοδική» διαδικασία, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας, κατανοοῦμε σαφῶς, –μὲ πόνο ψυχῆς– ὅτι οἱ ψηφίσαντες Ἀρχιερεῖς δὲν ἔβλεπαν πρὸς τὸν Χριστό, ἀλλὰ πρὸς τὸν «Πρῶτο».

Ἔτσι, δὲν μπόρεσαν νὰ ἐνεργήσουν ὡς Συν-Οδικοί, κατὰ κυριολεξία, ἀφοῦ δὲν ἦσαν –πρακτικά– «ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατράσι», τόσο στὴν διαδικασία τῆς Ὁδοῦ, ὅσο καὶ στὸ περιεχόμενο τῆς Ὑποστατικῆς Ὁδοῦ. Αὐτὸ τεκμαίρεται, ἀδιαμφισβήτητα καὶ κατεξοχὴν, ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας.

Τεράστια εἶναι ἡ ἐκκλησιαστικὴ εὐθύνη, ὄχι μόνον ἐκείνων τῶν Ἀρχιερέων, ποῦ ὡς «Συνοδικοί» Ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὴν Κρήτη, δέχτηκαν –ἀδιαμαρτύρητα καὶ ἐνυπογράφως– τὴν εἰσήγηση τοῦ Προκαθημένου τους, ἀλλὰ καὶ τῶν μὴ συμμετασχόντων Ἀρχιερέων, οἱ ὁποῖοι ἀποδέχτηκαν παθητικὰ καὶ δὲν ἀντέδρασαν, ἕως σήμερα, στὶς ἐσφαλμένες ἀποφάσεις καὶ εἰδικότερα στὴν παραβίαση τῆς συνοδικῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Πρακτικῶς, οἱ ψηφίσαντες Ἀρχιερεῖς ἐμφανίστηκαν νὰ ἐπιδιώκουν νὰ ἀρέσουν στοὺς νομιζόμενους προϊσταμένους (Προκαθημένους) τους, καὶ ὄχι σὲ Ἐκεῖνον (στὸν Παράκλητο), ποῦ τοὺς χειροτόνησε, ὡς ἰσοτίμους Ἀρχιερεῖς.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἀποκαλύφθηκε ὁ ὑφέρπων Παπισμὸς τῶν ψηφισάντων Ἀρχιερέων.

Κατὰ ἐπιστημονικὴ ἀκρίβεια, θὰ λέγαμε, ὅτι ἐδῶ ἔχουμε «μετάλλαξη» τοῦ Παπικοῦ Πρωτείου, μὲ τὴν ἐπίφαση τῆς Συνοδικότητας, ἀφοῦ αὐτὴ ἡ Συνοδικότητα δὲν λειτούργησε μὲ βάση τὶς Ὁρθόδοξες προδιαγραφές της.

Στὴν «Σύνοδο» ἐμφανίστηκε ἓνα συλλογικὸ Πρωτεῖο τῶν Προκαθημένων τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

Οἱ ἐπιμέρους εἰκοσιτέσσερεις Ἀρχιερεῖς τῆς κάθε Τοπικῆς Ἐκκλησίας ἀκίνητοποιήθηκαν –πρακτικῶς– μὴ ἔχοντας δικαί-

ωμα ψήφου.

Βέβαια, ή παπικοῦ τύπου μετάλλαξη τῆς λειτουργίας τοῦ Πρώτου ἐφανίστηκε ἤδη –πρακτικῶς– στις Προσυνοδικές Διασκέψεις, γιὰ χάρη τῆς ἐσφαλμένης θεωρήσεως τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ ὅλως –σκανδαλωδῶς– προκλητικὸ καὶ ταυτόχρονα τραγικὸ εἶναι, ὅτι καὶ σήμερα ὀρισμένοι ἀπὸ τοὺς μὴ μετασχόντες Ἀρχιερεῖς στὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης –ἔχοντας ἐσφαλμένη θεωρήση γιὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἐνδιάφερονται διακαῶς νὰ μὴ διασπαστοῦν μεταξύ τους καὶ μὲ τὸν Προκαθήμενό τους, ὡς «φιλάδελφοι», ἀλλὰ δὲν ἀνησυχοῦν καθόλου –φιλοθέως– γιὰ τὸ **σοβαρότατο πλῆγμα τῆς ἀγιοπνευματικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας**, ἐξαιτίας τῆς υἱοθετήσεως τῆς **διπλῆς Ἐκκλησιολογίας** τους, μὲ τὴν ἀπαράδεκτη «ἐκκλησιαστικοποίηση» τῶν καταδικασμένων καὶ ἀμετανοήτων αἰρετικῶν.

Στὴν πραγματικότητα, ή «Σύνοδος» τῆς Κρήτης ὄχι μόνο δὲν λειτούργησε στὴν κατεύθυνση τῆς ἐκφράσεως τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ὑποτίθεται ὅτι στόχευε, ἀλλὰ **ἀποδόμησε** καὶ τὴν ὑπάρχουσα ἕως τότε ἐνότητα μεταξύ τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ μεταξύ τῶν Ἐπισκόπων, ποὺ τὶς ἀντιπροσώπευσαν.

Αὐτὸ ἔγινε σαφὲς ἀπὸ τὴν μὴ συμμετοχὴ στὴ «Σύνοδο» αὐτὴ τεσσάρων Πατριαρχείων (Ἀντιοχείας, Ρωσίας, Βουλγαρίας καὶ Γεωργίας), τὰ ὅποια ἀριθμοῦν συντριπτικὰ περισσότερους πιστοὺς ἀπ’ ὅσους ἀριθμοῦν οἱ δέκα Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες, ποὺ ἀντιπροσωπεύτηκαν σ’ αὐτήν. **Ἡ ἀποδόμηση** ὅμως τῆς ἐπιδιωκόμενης ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος ἔγινε καὶ ἐκφράστηκε, πρακτικῶς, καὶ ἀπὸ τοὺς μὴ ὑπογράψαντες Ἀρχιερεῖς τὸ Στ’ Κεῖμενο.

Στὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης ἔγιναν ἀποδεκτὰ «δύο μέτρα καὶ δύο σταθμά», ὡς μέσο ἐξυπηρετήσεως τῆς κακῶς νοουμένης ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος, ὅπως αὐτὰ λειτούργησαν στὶς περιπτώσεις τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν τῆς Σερβίας καὶ τῆς Ἑλλάδος.

Συγκεκριμένα, ὁ Προκαθήμενος τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας ἐψη-φισε τὸ Στ’ Κεῖμενο, ἐκφράζοντας τὴν ἀπόφαση τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας του, ἐρχόμενος ὅμως σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν πλειοψηφία (17 ἀπὸ τοὺς 24) τῶν Συνοδικῶν του.

Ἐνῶ ὁ **Προκαθήμενος** τῆς **Ἐκκλησίας** τῆς **Ἑλλάδος** ἀδιαφόρησε γιὰ τὴν ὁμόφωνη συνοδικὴ ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας του καὶ ψήφισε ἀντίθετα πρὸς αὐτήν, γιὰ χάρι τῆς κακῶς νοουμένης ἐνότητας. **Ψήφισε**, δηλαδή, γιὰ μιὰ ἐνότητα, αὐτονομημένη ἀπὸ τὴν συνοδικὴ ἀπόφαση τῆς Ἐκκλησίας του. **Στὴν** ἐνέργειά του αὐτὴ ἐνισχύθηκε ἀπὸ τὴν ἀσυνεπῆ, πρὸς τὴν ὁμόφωνη συνοδικὴ ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας, ὑπογραφή τοῦ **Κειμένου** ἀπὸ τοὺς 23 συνοδικοὺς Ἀρχιερεῖς, μὲ λαμπρὴ ἐξαίρεση τοῦ 24ου Ἐπισκόπου τῆς ἀντιπροσωπείας του.

Ἄλλα καὶ ἡ περίπτωση τῆς **Ἐκκλησίας** τῆς **Κύπρου** δὲν ἦταν καλύτερη, ἀφοῦ ὁ **Προκαθήμενός** της –μετὰ τὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης– κάκισε τὴν στάση τῶν διαφωνησάντων τεσσάρων Ἀρχιερέων, πού δὲν ὑπέγραψαν τὸ Στ' **Κείμενο**, καὶ ὅπως αὐθαίρετως –παρὰ πᾶσαν διοικητικὴν καὶ πνευματικὴν δεοντολογία– ὑπέγραψε ἀντ' αὐτῶν, γιὰ χάρι τῆς κακῶς νοουμένης ἐνότητας, πρᾶγμα πού συνιστᾷ ὄχι μόνον **παπικὴ νοοτροπία** καὶ **ἀνεντιμότητα** ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρα, ἀλλὰ καὶ **πράξι** **ποινικῶς** **διώξιμη**.

Ἔτσι, ἡ **πανηγυρικὴ διάψευση** τοῦ **στόχου** **γιὰ** τὴν **ἐκφραση** τῆς **ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητας**, πού τέθηκε καὶ ὡς σκοπὸς συγκλήσεως τῆς «Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου» στὴν Κρήτη, ἐγινε –στὴν **πράξι**– μὲ τὴ μὴ συμμετοχὴ τεσσάρων Πατριαρχείων, τὴν κραυγαλαία διαμυστηριακὴ ἀκοινωνησία δύο Πατριαρχείων (Ἱεροσολύμων καὶ Ἀντιοχείας), τὴν θεσμικὰ ἀσυνεπῆ ψήφιση τοῦ Στ' **Κειμένου** ἀπὸ τὸν Προκαθήμενο μιᾶς **Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας** (Ἑλλάδος), τὴν μὴ ὑπογραφή τοῦ ἐπίμαχου δογματικοῦ περιεχομένου **Κειμένου** ἀπὸ σημαντικὸ ἀριθμὸ συμμετασχόντων Ἀρχιερέων, καὶ τέλος, μὲ τὴν μὴ συμμετοχὴ ὄλων τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας.

Γιὰ τοὺς παραπάνω θεολογικοὺς λόγους, ἡ **ἐκκλησιολογικὴ εὐθύνη** τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ καὶ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, συνολικῶς, εἶναι **ἐξαιρετικὰ σοβαρὴ** καὶ **μεγάλη**.

Εὐτυχῶς, τὸ εὐλαβὲς ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα παραμένει πιστὸ στὴν Ἐκκλησιολογία τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου –«ἐπόμενο τοῖς ἀγίοις Πατράσι»– καὶ ἀπορρίπτει κατηγορηματικὰ τὴν **διπλῆ Ἐκκλησιολογία**, τὴν ὁποία εἰσηγήθηκε καὶ ψήφισε ἡ «Σύνοδος» τῆς Κρήτης, **νομιμοποιώντας** ἔτσι «**θεσμικὰ**» τὸ **καρκίνωμα** τοῦ

Οικουμενισμοῦ στὸ «ἄσπιλο» σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰδικότερα, οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὀφείλουν νὰ πάρουν ὑπεύθυνα θέση, καταρχὴν προσωπικά, ἀλλὰ καὶ κατόπιν συλλογικά, στὴν ἐπόμενη Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, ἔναντι κυρίως τοῦ Στ' Κεϊμένου, μὲ τὴν ψήφιση τοῦ ὁποίου **ἀναγνωρίστηκαν οἱ αἰρετικοὶ ὡς Ἐκκλησίες,** στὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης.

Ἀλλὰ καὶ τὸ εὐλαβὲς πλήρωμα, ὡς φύλακας τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας (Σύνοδος τοῦ 1848), ἀναμένει τὶς δέουσες ἐξηγήσεις, γιὰ ποιὸ λόγο δηλαδή, δὲν ἐκπροσωπήθηκε ἡ ὁμόφωνη ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπὸ τὸν Προκαθήμενό της.

Πολὺ περισσότερο ἀναμένει ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία νὰ καταδικάσει τὴν διπλῆ, αἰρετικὴ, συγκρητιστικὴ καὶ Οἰκουμενιστικὴ Ἐκκλησιολογία τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης.

Ὡς πιστοί, ἀναμένουμε –στὴν συνέχεια– νὰ ἀναληφθοῦν πρωτοβουλίες καὶ σὲ συνεργασία μὲ τὰ τέσσερα Πατριαρχεῖα, πὺν δὲν ἔλαβαν μέρος στὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης, νὰ συγκληθεῖ –μελλοντικῶς– μιὰ Πανορθόδοξη Σύνοδος, γιὰ νὰ ἀποκαταστήσει, μὲ τὸ μείζον κύρος της –ἐπίσημα καὶ θεσμικά– τὴν διασαλευθεῖσα ἐκκλησιαστικὴ ἐνότητα, **νὰ καταδικάσει τὴν διπλῆ Ἐκκλησιολογία τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης,** καὶ νὰ δημοσιοποιήσει τὰ Πρακτικά τῆς ἀμφισβητούμενης «Συνόδου».

Τέλος, ἐπιθυμοῦμε νὰ κλείσουμε μὲ μιὰ ρεαλιστικὴ αἰσιοδοξία.

Φρονοῦμε, ὅτι μὲ ὅσα γράφουμε, παραμένουμε –«ὡς ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατράσι»– μὲ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία Του, καὶ κατὰ συνέπεια παραμένουμε μὲ τὸν παρόντα καὶ τὸν ἐσχατολογικὸ Νικητῆ.

Βέβαια, μὲ δεδομένη τὴν ἀδιαμφισβήτητη Βιβλικὴ καὶ Πατερικὴ Ἀλήθεια, ὅτι ὁ εἰσηγητῆς ὄλων τῶν αἱρέσεων εἶναι ὁ διάβολος, εἶναι βέβαιο, ὅτι ὁ πονηρὸς νόμισε πρὸς τὸ παρὸν πὼς πέτυχε ἐξαιρετικὰ μεγάλη νίκη κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, διὰ τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης, ἀφοῦ δι' αὐτῆς –μὲ τὸ Στ' Κεϊμένό της– **«ἀναγνωρίστηκαν» ὅλες οἱ Χριστιανικὲς αἱρέσεις, ὡς Ἐκκλησίες.**

Καί, προφανῶς, ἔχει κάθε λόγο νὰ πανηγυρίζει σὲ βάρος τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρξε ποτὲ μιὰ τέτοια «Σύνοδος» στὴν Ἱστορία της, πὺν νὰ νομιμοποιήσει θεσμικὰ ὅλες μαζὶ τὶς αἱρέσεις διὰ μᾶς, πρᾶγμα πὺν προκαλεῖ βαθύτατη θλίψη καὶ ὀδύνη

στοὺς πιστοὺς ἐκείνους, πὸ συμβαίνει νὰ πληροφοροῦνται καὶ νὰ κατανοοῦν καλῶς τὰ συμβαίοντα στὴν Ἐκκλησία τους.

Παρὰ ταῦτα, ὅμως, εἶναι ἀπολύτως βέβαιο, ὅτι ἡ χαρὰ του ἤδη μεταβάλλεται σὲ βαρεῖα θλίψη.

Καὶ τοῦτο, γιατί τὸ εὐλαβὲς πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, κινούμενο ἀπὸ ἔλλογη ὑπακοή στὴν Ἐκκλησία, διαχρονικά, καὶ ὄχι ἄκριτα στὴν Διοίκησή της, ἐξαιτίας τῆς ὑπαρξιακὰ βιούμενης μετάνοιας, τῆς ἀσκητικῆς ἡσυχίας καὶ τῆς προσευχῆς, δὲν πρόκειται νὰ ἀποδεχτεῖ ποτεαὐτὴν τὴν «Σύνοδο».

*Ἔτσι, ἀκυρώνει –στὴν πράξη– τὴν ἐπαίσχυντη –θεολογικῶς καὶ πνευματικῶς– ἀπόφαση τῆς «ἐκκλησιαστικοποίησης» τῶν αἱρέσεων.

Ἡ «Σύνοδος» τῆς Κρήτης γιὰ τὴν συνείδηση τοῦ εὐλαβοῦς πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὡς μὴ γενομένη.

Μὲ βαθύτατο σεβασμὸ
ἀσπάζομαι τὴν δεξιάν Σας
Δημήτριος Τσελεγγίδης
Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς
τοῦ Α.Π.Θ.

(Ἔπεται τὸ Μέρος Τρίτο)